

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΛΛΙΣ ΠΑΡΚΕΡ ΜΠΟΥΤΛΕΡ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ Ο ΤΖΩΝ

Τζών ήταν ένας ελαίσθητος και δειλός νέος.

— «Ω, Θεέ μου! Είπε μία μέρα στη λατρευτή του Μάργκαρετ. Δεν έχω το θάρρος να μιλήσω στον πατέρα σου. Δεν μπορείς να του μιλήσεις έσύ; Έγώ θα τ'αχάσω και δεν θα ξέρω τί να πω...»

— Μά, γιά στάσου, Τζών! Έκανε η Μάργκαρετ. Αντά που λες τώρα εινε ανοησίες. Ο μπαμπάς δεν θά σε φάη! Σ' αγαπάει και θά εινε καλός κι εθγενικός μαζί σου. Δεν έχεις, άλλωστε, να κάνης και τίποτε άλλο, παρόθ να μηθής και να τού πής :

— «Μίστερ Ντέρμπυ, θά προσέξατε, βέβαια, πός αγαπάω τήν κόρη σας Μάργκαρετ...»

— «Μίστερ Ντέρμπυ, θά προσέξατε, βέβαια, πός αγαπάω τήν κόρη σας Μάργκαρετ...», επανέλαβε ό Τζών σάν αυτόματο.

Κι' επρόσθεσε :

— Μήπως πρέπει να πώω τώρα άμείσως;

— «Ο μπαμπάς δεν εινε άπονη στο σπίτι, τού άπάντησε η Μάργκαρετ. Μπορείς όμως νάρθης αθιρο τού βράδου...»

Ο Τζών, ώστόσο, ήταν άρηρημένος.

— «Μίστερ Ντέρμπυ, ψιθύρισε, θά προσέξατε βέβαια...» Τι θά πώ έπειτα; «...πός αγαπάω τήν κόρη σας Μάργκαρετ...» Καλά, κι' ύστερα;

— «Άκουσε, Τζών, τού εινε η Μάργκαρετ. Θά σου γράψω τί πρέπει να πής κι' έσύ θά τού μάρθης άπ' έξω. Έτσι, δεν θά συναντήσης καμιά δυσκολία. Μη σε νοιάζει... Ξέρω τί πρέπει να πής στον μπαμπά.»

— «Ω, άγγελέ μου! Έκανε μέ θαυμασμό ό Τζών. Ξε λατρεύω!...»

Η Μάργκαρετ ήταν γραμματέας τού Μίστερ Πάξσινγκ. Τήν άλλη μέρα τού πρωί, λοιπόν, έγραψε στή γραφομηχανή τίς φράσεις πού έπρεπε να πή ό Τζών. Έβγαλε, μάλιστα, κι' ένα αντίγραφο, γιατί ήταν πρακτικό κορίτσι. Και τού μεσημέρι έδωσε τού ένα χαρτί στον Τζών.

— Μπαράθ! Έκανε εκείνος. Μάργκαρετ, είσαι ένα ύπεροχο κορίτσι!

— Μά πρόσθεσε, Τζών, τού εινε η Μάργκαρετ. Έκει πού εινε μία άράδα μέ άποσωπική, θ' άφήσης τόν μπαμπά νά μιλήση. Νά, έδώ, παρεδειγματός γάριν, όταν θά διαβάσης «Κι' επιθυμούμε τή συγκατάθεσι σας» πρέπει να περιμενεθαι να σου άπάντηση ό μπαμπάς. Έπειτα, θά τού πής : «Είμαι βέβαιος πός θά μπορέσω να τήν καμώ ευτυχισμένη. Άγατιάμαστε! Έχω μία καλή θεσί και θά ζήσουμε μέ άνεσι κλπ.»

— Θαυμάσια, άγάπη μου! Φώναξε ό Τζών, κι' έβαλε τού χαρτί στήν τσέπη του.

Τό βράδου, όταν ό Μίστερ Ντέρμπυ κάθισε γιά να φάη, εινε σκεθρωπό ύφος. Η Μάργκαρετ όμως εινε πη στή μητέρα της ότι θά έχόταν να ζήτηση τού χέρι της ό Τζών κι' έτσι η «μίσση» Ντέρμπυ θεωρήσε καθήκον της να προειδοποίηση τόν άνδρα της.

— «Ο Τζών θάρθης άπόψε να σου ζητήση τού χέρι της Μάργκαρετ τού εινε. Σε παρακαλώ λοιπόν να μη βγάλής τά παπούτσι σου, ούτε τού κολάρο σου.»

— Θά τ'αχάσω! Έκανε στενοχωρημένος ό Μίστερ Ντέρμπυ. Γι'αυτί θέλει να μιλήση σέ μένα! Ξέρει πολύ καλά πός τόν αγαπάμε. Τι θά τού πώ, έγώ; Τι θά τού πώ;

— Άκουσε μπαμπά, τού φώναξε τότε θριαμβευτικά η Μάργκαρετ. Σ' αυτό έδώ τού χαρτί έχω γράψει τί θά σου πή ό Τζών κι' έχω προσέξατε τί μπορείς έσύ να τού άπάντησης. Βλέπεις; Δεν είν' εύκολο μπαμπά;

Ο Μίστερ Ντέρμπυ πήρε τού χαρτί και διάβασε :

— «Παιδί μου, δεν μπορώ να σου πώ ότι μέ ξαφνιάζει τού διάβημά σου. Έχω προσέξει άπό καιρό ότι αγαπάς. Η γυναίκα μου κι' έγώ σέ συμπαθούμε πολύ και πιστεύω ότι θά κάνης τή Μάργκαρετ ευτυχισμένη, Σας δίνω λοιπόν τήν συγκατάθεσι μου.»

— Αυτό τού βρισκόω πολύ άξιοσπετες και πολύ εθγενικό, έκανε η μίσση Ντέρμπυ. Πρέπει, έπειτα να τού σπρήθεις τού χέρι...

— Καί βέβαια θά τού σπρήθεις τού χέρι! τής άπάντησε ό Μίστερ Ντέρμπυ.

Σέ λίγο ό Τζών, μπαίνοντας στο σαλόνι, έγινε κόκκινος σάν τή παπαρούνα άπό τήν ταραχή του. Μά κι' ό Μίστερ Ντέρμπυ τά εινε χάσει λιγάκι. Άπόσσο δεν εινε βγάλής τά παπούτσι του, ούτε τού κολάρο του. Στά χέρια του κρατούσε ένα εικονογραφημένο περιοδικό κι'

εινε χάσει σ' αυτό τού δαχτυλογραφημένο αντίγραφο πού τού εινε δώσει η κόρη του, γιά να μπορεί να τού συμβουλεύεται εύκολα.

Η Μάργκαρετ παρουσιάσθηκε στο κατόφλι τού σαλονιού μαζί μέ τόν Τζών.

— Μπαμπά, τού εινε. Ο Τζών θέλει να σου μιλήση...

Ο Μίστερ Ντέρμπυ τότε φώναξε σοβαρά :

— Μηττε, μηττε, Τζών... Καθήστε...

Η Μάργκαρετ έκλεισε άμέσως τήν πόρτα, γιά ν' άφήση τούς δύο άνδρες να μιλήσουν ήσυχα. Ο Τζών λοιπόν κάθισε. Ήταν κατάχλωμος και τά χέρια τού έτρεμαν. Μά κι' ό Μίστερ Ντέρμπυ ήταν τρομερά χλωμός. Γιά μία στιγμή, άρχισε να τούς πνίγη μία βαρεία σιωπή. Ο Τζών τέλος πήρε τήν άνάσση του κι' ό Μίστερ Ντέρμπυ βεβαίωθηκε, μέ μία ματιά, πός δεν εινε χάσει τού δαχτυλογραφημένο χαρτί.

— Μίστερ Ντέρμπυ, ψιθύρισε ό Τζών μέ βραχνή φωνή, πού μόλις άκούγονταν, πρόσθεσε βέβαια πός... πός αγαπάτε τήν κόρη μου Μάργκαρετ... δηλαδή... πός η Μάργκαρετ...

— Παιδί μου, τού εινε ό Μίστερ Ντέρμπυ κυττάζοντας τού δαχτυλογραφημένο χαρτί του, δεν μπορώ να σου πώ πός μέ ξαφνιάζει... συγγνώμη, έξακολούθησε...

— Χιμ... Έκανε ό Τζών... η Μάργκαρετ... δηλαδή έγώ... Χιμ... Έπιθυμούμε τού... τήν... δηλαδή... τήν...

... συγκατάθεσι σας! Τού φούριξε ό Μίστερ Ντέρμπυ.

— Άκριβώς! Έκανε ό Τζών. Έπιθυμούμε, λοιπόν, τή συγκατάθεσι σας. Είμαι βέβαιος πός... πός...

— Κύριε... Ψιθύρισε ό Μίστερ Ντέρμπυ.

— Κύριε; Έκανε ό Τζών, σάν χαμένος.

— Είσθε βέβαιος, κύριε, πός θά μπορέσετε... τού εινε ό Μίστερ Ντέρμπυ, γιά να τόν βοηθήση.

— Είσθε βέβαιος, κύριε, πός θά μπορέσετε... επανέλαβε σάν αυτόματο ό Τζών.

Κι' έπειτα σόπασε κατάχλωμος και κυττάζε ίκενετικά τόν Μίστερ Ντέρμπυ, μη μπορώντας να βγή άπ' αυτό τού άδιέδοδο.

— Βέβαια... βέβαια... έκανε τότε ό Μίστερ Ντέρμπυ. Είμαι βέβαιος, κύριε, πός θά μπορέσω...

— Α, ναι! φώναξε ό Τζών. Είμαι βέβαιος, κύριε, πός θά μπορέσω να τήν κάνω ευτυχισμένη. Άγατιάμαστε, έχω μία καλή θεσί και θά ζήσουμε μέ άνεσι.

— Παιδί μου, τού άπάντησε ό Μίστερ Ντέρμπυ, κυττάζοντας πάντα τού χαρτί, δεν μπορώ να σου πώ ότι μέ ξαφνιάζει τού διάβημά σου. Έχω προσέξει... Γιά σταθήτε μία στιγμή! Δεν εινε έτσι. Είπατε πός είσθε βέβαιος ότι θά μπορέσετε να τήν κάνετε ευτυχισμένη. Μά δεν είπατε : «Θέλωμε να παντρευτούμε»

— Κι' όμως θέλωμε! Φώναξε ό Τζών σκουίζοντας τού μέτωπό του.

— Μά δεν τού είπατε. Πηδήξατε μία παράγραφο. Έπρεπε να πήτε: «Θέλωμε να παντρευτούμε κι' επιθυμούμε τήν συγκατάθεσι σας». Γιά σταθήτε... Άκούστε, Τζών... Δεν έχετε ένα αντίγραφο αυτού του έδω τού χαρτιού;

Και τού έδωσε τού χαρτί πού τού εινε δώσει η Μάργκαρετ.

— Χιμ... μάλιστα, τού άπάντησε ό Τζών, ψάχνοντας τήν τσέπη του μά τού άφρα στο επανωφόρι μου.

— Πόρα πολύ δειλός! Έκανε ό Μίστερ Ντέρμπυ. Άγαπήτ μου Τζών, είσθε πάρα πολύ δειλός. Τά έκάνετε θάλασσα! Μά δεν πειράζει. Πάρτε τού αντίγραφο τά δικό μου. Και πήτε τα καλά, αυτή τή φορά. Έμπρός... Άρχιστε άπό τήν άρχή. «Μίστερ Ντέρμπυ, θά προσέξατε βέβαια κλπ. κλπ.»

Ο Τζών πήρε τού χαρτί. Τό χέρι του έτρεμε σάν τού κίτρινο φύλλο. Έξυσε δύο φορές τού κεφάλι του κι' έπειτα, άρχισε να διαβάζη :

— Μίστερ Ντέρμπυ, θά προσέξατε βέβαια...

— Καί βέβαια τού πρόσθεσε! Φώναξε ό Μίστερ Ντέρμπυ, όλόχαρος, διακόπτοντας τόν σαστισμένο Τζών. Και στραβός να ήμουν θά τού έβλεπα. Έλα φράνε... φράνε παιδί. Σας δίνω τήν ευχή μου! Νά παντρευήτε μέ τού καλό και να ζήσετε ευτυχισμένοι! Φτιάδνω πού αυτές η άνοησίες! Θέλετε ένα ποδρό, Τζών;

Ο Τζών κυττάζε τού δαχτυλογραφημένο χαρτί. Μά δεν ήπρηζε καμιά άπάντηση σ' αυτή τήν έρώτηση. Λίστασε λοιπόν μία στιγμή κι' έπειτα χαμογέλασε.

— Πώς! Έκανε. Εύχαριστώ πολύ, Μίστερ Ντέρμπυ; Έθλω ένα ποδρό.

Και πήρε τού ποδρό.

Έστερ' άπό ένα μήνα ό Τζών κι' η Μάργκαρετ παντρεύτηκαν.

ΕΛΛΙΣ ΠΑΡΚΕΡ ΜΠΟΥΤΛΕΡ

— Θά σου γράψω τί πρέπει να πής και σ'αυτί θά τού μάρθης άπ' έξω.